

Arrest

nr. 166 253 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 mei 2015 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) bij de stad Antwerpen als beschikker over voldoende middelen van bestaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 november 2015 een beslissing tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 12 november 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12.05.2015 werd ingediend door:

Naam: F.(...), F.(...) , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 12.05.2015 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980) in. Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan: een arbeidsovereenkomst dd. 28.12.2014, loonfiches, een kaartje van Zilveren Kruis Achmea en een E106-formulier.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen dienen de bedoelde bestaansmiddelen als beschikker minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn (art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene legt als bewijs van bestaansmiddelen een arbeidsovereenkomst dd. 28.12.2014 voor en loonfiches van de maanden januari, februari, maart en april 2015. Er dient echter opgemerkt te worden dat het Nederlandse arbeidscontract slechts geldig was tot 01.07.2015. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen echter aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene beschikte weliswaar over bestaansmiddelen bij de aanvraag tot verblijf, echter intussen is dit contract achterhaald. Om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel moet er toch enig toekomstperspectief zijn betreffende de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen, dit is in casu niet het geval.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene een verlenging zou gekregen hebben van het buitenlandse contract. Nergens uit het dossier blijkt verder dat betrokkene desondanks toch voldoende in haar bestaansmiddelen zou kunnen voorzien. Omwille van deze redenen kan daarom het verblijfsrecht als beschikker niet worden toegestaan. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 12.05.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige

maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Zoals hieronder blijkt is de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster legde aanvankelijk een arbeidscontract opgesteld op 28.12.2014 voor dat verstreek op 01.07.2015.

Zij legde ook loonbrieven voor.

Op 23.09.2015 (STUK 8) heeft verzoekster haar nieuwe arbeidsovereenkomst en loonbrieven (STUKKEN 6-7) ingediend op de gemeente in het dossier van de heer B.(...), haar partner, dewelke op 23.06.2015 werd ingeschreven o.b.v. van hun verklaring van wettelijke samenwoning (STUKKEN 3-4).

Verzoekster was de mening toegedaan dat de nieuwe arbeidsovereenkomst ook in haar dossier zou toegevoegd worden omdat het als één dossier wordt behandeld en bovendien ook één OV-nummer werd toegekend aan het dossier van mevrouw F.(...) en de heer B.(...).

De nieuwe arbeidsovereenkomst is opgemaakt op 01.7.2015 en loopt tot 02.01.2016.

De DVZ heeft hier onterecht geen rekening mee gehouden.

Het middel is gegrond.”

2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloftes die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr.

124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Verzoekster richt zich met haar middel enkel tegen de motieven die betrekking hebben op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en levert geen kritiek op de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

2.8. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermeldt uitdrukkelijk artikel 51, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

In de beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 40, §4, eerste lid, 2° en artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.9. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 12 mei 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart in haar hoedanigheid als EU-beschikker van voldoende middelen van bestaan (bijlage 19). Bij deze aanvraag voegde verzoekster een kopie van haar Nederlands paspoort, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 28 december 2014 tot 1 juli 2015 met loonfiches van januari tot en met april, een kaart van ‘Zilveren Kruis Achmea’ en een E-106-formulier.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de partner van verzoekster op 23 juni 2015 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en dat in dit dossier op 23 september 2015 inderdaad een aantal stukken werden neergelegd ter aanvulling van deze aanvraag: arbeidsovereenkomst van verzoekster, loonfiches, verklaring van lidmaatschap CM, foto's van verzoekster en haar partner, een aantal verklaringen van derden en medische stukken.

2.10. In haar middel betoogt verzoekster enkel dat zij op 23 september 2015 stukken neerlegde waaronder een nieuwe arbeidsovereenkomst met loonfiches, die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt, waaruit blijkt dat zij wel degelijk bestaansmiddelen genoot in de periode na 1 juli 2015 en dat deze stukken ook hadden moeten worden in overweging genomen bij de beoordeling van haar aanvraag van 12 mei 2015.

2.11. De Raad wijst erop dat in de verhouding tussen bestuur en bestuurde deze laatste niet steeds even streng mag worden behandeld als het bestuur, vanwege de ongelijkheid der partijen. De eis van

een mildere behandeling ontslaat de bestuurde er evenwel niet van redelijk, dit is met een minimum aan zorgvuldigheid, te handelen (RvS 10 juni 1980, nr. 20.404, Van den Broeck). De zorgvuldigheid die het bestuur in acht heeft genomen bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, wordt mee bepaald door de zorgvuldigheid die de bestuurde aan de dag heeft gelegd om zijn aanvraag concreet te staven (RvS, 21 juni 2012, nr. 219.894).

2.12. Verzoekster diende haar aanvraag in op 12 mei 2015, dus ongeveer anderhalve maand eerder dan de aanvraag van haar partner, die op 23 juni 2015 werd ingediend. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in haar middel beweert dat zij de mening was toegedaan dat beide aanvragen als één dossier zouden worden behandeld, omdat ze op onderscheiden data werden ingediend, een onderscheiden grondslag hebben en, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, onder verschillende zgn. 'OV-nummers' bekend stonden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (OV-nrs: 8.01x.xxx en 8.04x.xxx). Uit het faxbericht dat de raadsman van verzoekster kort na de betekening van de bestreden beslissing aan de diensten van de Stad Antwerpen overmaakte (Verzoekschrift, bijlage 5), blijkt trouwens dat verzoekster zelf toegeeft dat zij haar nieuwe arbeidsovereenkomst enkel had neergelegd in het dossier dat betrekking heeft op haar partner. Verzoekster handelde weinig zorgvuldig door ervan uit te gaan dat dit stuk eveneens 'automatisch' aan haar persoonlijke dossier zou worden toegevoegd. Uit mailverkeer dat in het administratief dossier is opgenomen tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de administratie van de stad Antwerpen, blijkt trouwens duidelijk dat beide dossiers apart werden behandeld en dat de kwestieuze arbeidsovereenkomst van 1 juli 2015 en de bijhorende loonfiches enkel in het dossier van de Marokkaanse partner van verzoekster werden opgenomen, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris bezwaarlijk kan worden verweten onzorgvuldig te hebben gehandeld door deze stukken niet te betrekken bij de beoordeling van het dossier van verzoekster zelf.

2.13. Op grond van de stukken, die gekoppeld waren aan de aanvraag van een verklaring van inschrijving van 12 mei 2015, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig vaststellen dat er een gebrek was aan *"toekomstperspectief (...) betreffende de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen"* omdat *"niet (blijkt) dat betrokkene een verlenging zou gekregen hebben van het buitenlandse contract"* waardoor kon worden geconcludeerd dat: *"(b)Betrokkene (...) niet aangetoond (heeft) dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980)"*. De Raad merkt op dat het verzoekster desgevallend vrijstaat een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij alle stukken kan voegen die betrekking hebben op haar actueel beschikbare en toekomstige bestaansmiddelen.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of dat rechtmatige verwachtingen in haren hoofde niet zouden zijn gehonoreerd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN